

ring, både når det er planlagt og spontant. Og al ligevel forestiller man sig tilsyneladende, at det kan planlægges, hvordan det spontant opståede kan lægges ind i læreplanen, så man når de centralt fastsatte overordnede mål.

For det tredje gør lovforslagets karakter af rammelov det helt umuligt at se, hvad det faktisk er, socialministeren får hjemmel til at fastsætte. Hvad er det for regler, som skal fastsættes for indhold og for overordnede mål for læring i dagtilbuddene? Vi har ikke kunnet få svar på det i dag.

Det står i bemærkningerne, at de overordnede mål vil fremgå af bekendtgørelsen. Der vil være overordnede mål for, hvilke kompetencer et barn på henholdsvis knap 3 år og ved overgangen til skolen skal have mulighed for at have tilegnet sig. Betyder det, at man vil fastsætte, hvilket ordforråd barnet bør have? 2.000, 3.000, 4.000 ord?

Vi savner i høj grad eksempler på, hvad det er for et niveau, staten mener, den skal ind og regulere på. Kan det f.eks. være andre materialer end ler? Og ler er ikke et eksempel i bemærkningerne. Der står faktisk, at man som minimum skal have kendskab til ler.

Der står også, at det skal bidrage til at gøre overgangen til skolen mere harmonisk. Her vil jeg sikkert blive kritiseret for at være mistænksom, for hvordan skal det ske, hvis ikke den skjulte mening er, at skolen skal have lov til at brede sig ned i dagpasningen?

Kl. 18.00

Børn har naturligvis ikke brug for traumer eller for kaos, men de har brug for at opleve overgang og forskel i deres børneliv, at der sker noget. Det må gerne markeres, at man bliver ældre og træder ind på nye arenaer.

Ministerens partikolleger er de stærkeste fortalere for bindende mål for ikke at tale om fælles pensum i skolen. Og det er også den skjulte målsætning her. Det lader sig simpelt hen ikke gennemskue, hvor vidtgående forslaget er.

For det fjerde forekommer det paradoksalt, når man læser bemærkningernes megen tale om barnets medskaben af læringen, at man er nødt til at gå hele vejen til FN-konventionen om barnets rettigheder for at finde grund til, at børnene inddrages i arbejdet.

For det femte forekommer det paradoksalt eller afslørende, at forældrebestyrelser og kommunalbestyrelser kun skal evaluere planen og arbejdet med planen, mens effekten af læreplanerne skal evalueres på centralt hold.

For det sjette synes lovforslaget markant underfinansieret. Måske har vi regnet forkert, men det synes, som om en læreplan kan udarbejdes, godkendes og evalueres for 1.000 kr. Det svarer til ca. en medarbejder en dag. Risikoen er, at det bliver skønne, spildte kræfter, og det synes vi er ærgerligt for forslagsstillerne, når nu der er flertal for forslaget.

Ideen om, at medarbejderne i en fælles, fortsat proces i stadig højere grad reflekterer over deres praksis i forhold til både børnegruppen og det enkelte barn og ændrer og korrigerer den daglige praksis i forhold til børnene, er ikke finansieret med dette forslag. Den proces er ellers sat i gang med KiD-projektet, som man passende kunne lade vokse og påvirke frem for at gribe til lovgivning nu.

Endelig savner vi ord om opfølgning. Bemærkningerne skubber udsatte børn foran sig som begrundelse. Målene angives at skulle sige noget om de kompetencer, et barn skal have mulighed for at have tilegnet sig. Hvad nu, hvis det ikke har tilegnet sig dem? Hvem skal så sørge for det, og hvem skal finansiere, at det sker?

Samlet set finder vi, at lovforslaget er en unyttig og en uigennemskuelig og underfinansieret statslig indblanding i lokale forhold. Enten burde man melde anderledes klart ud, eller også burde man lade være og lade det vokse, som vokser godt og stærkt derude.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte forslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så har vi lige nogle korte bemærkninger. Fruen skal blive på talerstolen.

Fru Charlotte Dyremose som den første.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Fru Margrethe Vestager indleder jo, synes jeg, meget rigtigt med at sige, at børn skal mødes der, hvor de er, og slutter så med at sige, at det, der vokser godt, skal blive ved med at vokse.

Ja, men det, der bare undrer mig, er, hvorfor fru Margrethe Vestager mener, at det kun er de børn, hvis forældre har ressourcerne til igennem forældrebestyrelsen at sikre sig, at deres børn bliver stimuleret i daginstitutionen, at deres børn får leg og læring, at deres børn får kendskab til almindelige færdigheder, at det kun er de børn, der skal mødes der, hvor de er, i modsætning til de børn, der måske er i en institution, hvor der ikke er en forældrebestyrelse, der har ressourcerne til at sikre, at de her ting bliver